

ת"פ 59680/03/18 - קלינה שוורץ נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 59680-03-18 מדינת ישראל נ' דנינו ואח'

לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר
המבקשת:
קלינה שוורץ באמצעות ב"כ עו"ד יגאל דנינו
נגד

המשיבה:
מדינת ישראל
באמצעות ב"כ עו"ד אלכסנדרה קרא

החלטה

בקשה לקבלת נתונים שונים המתייחסים לאופן אכיפת העבירה המיוחסת למבקשת, בהתאם לסעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב - 1982.

רקע

עמוד 1

1. כנגד המבקשת הוגש כתב אישום, בצוותא עם שתי נאשמות נוספות. כתב האישום מייחס למבקשת שימוש במידע רפואי לגבי זהות נשים אשר פנו למרפאה בנוגע להפסקת הריון, לרבות ניתוחי הפלה בהתאם לחוק, מידע אותו קיבלה באמצעות אחת הנאשמות האחרות אשר עבדה במרפאה. כתב האישום מפרט מקרים בהם פנתה המבקשת לאותן נשים, וניסתה להניאן מלבצע הפלה. בהתבסס על עובדות אלה, ייחסה המשיבה למבקשת ריבוי עבירות פגיעה בפרטיות בהתאם לסעיף 2(9) בצרוף סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א - 1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות").

2. ב"כ המבקשת עתר לקבל לידי מסמכים שונים הכוללים פרטי תלונות, כתבי אישום, תיקי חקירה ותוצאות חקירות, לשם ביסוס טענת אכיפה בררנית. לטענתו, מדובר במקרה נדיר ביותר בו ננקט הליך פלילי בנסיבות שכאלה. לשם ביסוס טיעונו, היפנה ב"כ המבקשת לנתונים שקיבל בהתאם לחוק חופש המידע וכן למקרים בהם הוחלט לסיים חקירה דומה בקנס מנהלי, בהסדר מותנה או אף בסגירת התיק. בנוסף, השלים את טיעונו ביחס לתיק פלילי מסוים, לגבי ביקש לקבל אף את פרטי ההחלטות לגבי סגירת החקירה ביחס למעורבים שונים, בבסיס לטענת אכיפה בררנית.

לפיכך, עתר לקבל לעיונו את הנתונים הבאים:

א. פרטים על כל התלונות שהוגשו או שהועברו לטיפול הרשות להגנת הפרטיות (להלן: "הרשות"), בגין פגיעה בפרטיות המתייחסת להעברת מידע רפואי או לשימוש בו.

ב. כל כתבי האישום שהוגשו בגין עבירה לפי סעיף 2(9) לחוק הגנת הפרטיות, בקשר להעברת מידע רפואי או שימוש בו.

ג. תיקי החקירה המלאים של כתבי אישום אלה.

ד. תיאור תוצאות החקירה בכל המקרים בהם עלה חשד לפגיעה בפרטיות לפי סעיף 2(9) לחוק הגנת הפרטיות, וככל שלא הוגש כתב אישום כנגד מעורבים - החלטות בדבר סגירת החקירה או פירוט הליכים מנהליים שננקטו.

ה. כאמור, ב"כ המבקשת הוסיף לבקשתו התייחסות לגבי ת"פ 57001-09-17, אולם כל הפרטים המבוקשים במסגרת אותה השלמה, פורטו אף בבקשה המקורית.

3. ב"כ המשיבה טענה כי המבקשת לא הציגה ראשית ראיה לטענת אכיפה פסולה, וכי הבקשה חסרת כל בסיס. בתגובתה, צרפה נתונים לגבי הגשת כתבי אישום במקרים דומים, וטענה טענות עובדתיות ביחס להחלטות שהתקבלו בתיקים שונים, דוגמת החלטות של הטלת קנסות מנהליים כנגד חברות בלבד ולא כנגד חשודים. לגבי הבקשה לקבלת נתונים ביחס לתלונות שהוגשו, הבהירה ב"כ המשיבה כי נוכח אופי הרשות, המהווה גוף רב תכליתי, פניות רבות אינן בגדר "תלונות". מכאן, מדובר באלפי פניות שכלל אינן מקימות חשד לעבירה פלילית, ובחינת כל פניה ופניה לרשות דורשת הקצאת משאבים בלתי סבירה.

דין והכרעה

4. כפי שטענה ב"כ המשיבה, על המבקשת להניח תשתית ראייתית לביסוס בקשתה, ואולם דומה כי בתגובתה לא הסתפקה במענה לבקשה אלא פירטה ונימקה בהרחבה ביחס לטענת האכיפה הבררנית. בשלב זה, ב"כ המבקשת עותר לקבל לידיו חומר המצוי בידי המשיבה באמצעותו יבקש בהמשך לנמק את טענת ההגנה. קיים קושי אינהרנטי בביסוס טענה זו, ללא מידע המצוי בידי המשיבה (עפ"א 27975-10-11 **מדינת ישראל נ' עמית ופריאל**, פסקה 25 (22.04.2013)). לפיכך, נקבע ש"**ניתן לומר כי הרף לצורך קבלת מידע ומסמכים נמוך מהרף שנדרש להוכחת האכיפה הבררנית עצמה**"... (בג"צ 4922/19 **אפרים נטה נ' מדינת ישראל - פרקליטות מחוז מרכז (פלילי)** פסקה 29 (9.12.2019)). ראו עוד כי על המבקש להציג "**תשתית לכאורית ראשונית**" בלבד לביסוס בקשתו - ערעור (עלב"ש) 85/12, **טור' ג.ש. נ' התובע הצבאי הראשי**, פסקה 37 בהחלטת המשנה לנשיא (כתוארו אז) פיילס, (27.12.2012)).

ביסוס קיומו של הרף הנדרש בבקשה זו, אינו נשען אך ורק על השוואה ראשונית למקרים דומים:

"וידגש: הנחת חשד ראשוני מסוג זה יכולה להיעשות במגוון דרכים. היא אינה מחייבת להצביע על השוואה לקבוצת ביקורת קונקרטית או על כוונה להפלות... כך למשל, החשד לכך יכול להתעורר בשל מאפיינים הקשורים בעבירה עצמה... או באכיפתה המעטה..."

(עע"מ 1786/12 **איברהים ג'ולאני ואח' נ' מדינת ישראל**, פסקה 30 בפסק דינה של כב' השופטת ברק-ארז (20.11.2013), ביחס למקרים בהם חוק חופש המידע אינו חל).

וכפי שנקבע בענין אחר, לגבי קבלת נתונים ביחס לאכיפת עבירה של העלבת עובד ציבור לשם ביסוס טענת אכיפה בררנית:

"נוכח נדירות האכיפה לרוב לא יהיו בידי הנאשם אף ראיות עצמאיות משלו לצורך הוכחת הגנה מן הצדק כך שהאינטרס האישי שלו בגילוי המידע הוא נכבד"
(עע"מ 2398/08 **מדינת ישראל נ' אליצור סגל**, פסקה 36 (19.6.2011), (להלן: "ענין סגל")).

5. בחינת נימוקי הצדדים במקרה הנדון מעלה כי העבירה המיוחסת למבקשת, בנסיבותיה, היא נדירה ביחס לעבירות פליליות אחרות, ומוגשים בגינה כתבי אישום בודדים. בנוסף, ב"כ המבקשת היפנה לשלושה מקרים העוסקים בהוראת חיקוק דומה למקרה הנדון ובנסיבות קרובות, בהם ביקש לראות תשתית ראשונית המספקת לשם ביסוס הבקשה:

א. ענין "אמנון ותמר" (הצדדים לא פירטו את מספר ההליך) - לגביו, בניגוד לטענת ב"כ המבקשת כי לא ננקטו הליכים פליליים, הגיבה ב"כ המשיבה כי ננקטו הליכים פליליים כנגד שני מעורבים.

ב. ענין "מזורפון" (הצדדים לא פירטו את מספר ההליך) - בו ננקט הליך מנהלי בלבד כנגד המעורבת.

ג. ת"פ 57001-09-17 **מדינת ישראל נ' אבו נאג'י** (להלן: "ענין אבו נאג'י") - לגביו טענה ב"כ המשיבה כי הוטלו קנסות מנהליים רק לגבי חברות ואילו "**ביחס ליתר המעורבים בתיק זה נגזרו עונשים שונים, כולל מאסר בעבודות שרות**" (סע' 6(ג) לתגובה מיום 16.2.20). עיון בפסק הדין שניתן באותו ענין מעלה כי העובדות, ככל הנראה, שונות: ההליך לגבי מנהל המכירות של חברת שח"ל, אשר שילם לנאשם תשלום חודשי כך שהחברה קיבלה בסך הכל 1,200 מידעים, הסתיים בהסדר מותנה במסגרתו שילם קנס מנהלי (סע' 18(ג) לפסק הדין); כך אף לגבי מעורבת בשם רבקה שבתאי, אשר העבירה מידע אודות מטופלים רפואיים, ועניינה הסתיים בהסדר מותנה במסגרתו שילמה קנס מינהלי (סע' 19(ג) לפסק הדין).

בנסיבות בהן מדובר בארבעה תיקי חקירה בלבד אשר עסקו בהעברת מידע רפואי ללא הסכמה, זאת במהלך חמש השנים האחרונות (סע' 5 לתגובת המשיבה מיום 22.3.20), המקרים שפורטו לעיל מהווים תשתית מספקת לרף הראשוני הנדרש לשם קבלת מסמכים לביסוס טענת הגנה מן הצדק של אכיפה בררנית.

6. עיון בסוג המסמכים המבוקשים ובהיקפם, מחייב בחינה מהותית של אופי אותם מסמכים כמסייע לבחינת טענת אכיפה בררנית ובדיקת ההיקף הכמותי הנדרש בנסיבות המקרה.

ב"כ המבקשת עירב בבקשתו שתי סוגיות: פגיעה בפרטיות הנוגעת להעברת מידע רפואי או שימוש בו, לגביה עתר לקבל לעיונו פרטים על כל התלונות שהוגשו או הועברו לטיפול הרשות, כל כתבי האישום שהוגשו לפי סעיף 2(9) לחוק הגנת הפרטיות בנסיבות אלה ותיקי החקירה של כתבי האישום. בנוסף, עתר לקבל לעיונו תיאור של תוצאות החקירה בכל המקרים בהם עלה חשד לפגיעה בפרטיות לפי סעיף 2(9) לחוק הגנת הפרטיות (בלא שסייג את שאלת נסיבות המקרה), תוצאות החקירה, וככל שלא הוגש כתב אישום כנגד מעורבים - החלטות בדבר סגירת החקירה או פירוט הליכים מנהליים שננקטו. בסוגיה זו, לא סייג ב"כ המבקשת את בקשתו ביחס לזהות הגוף החוקר.

לגבי הסוגיה הראשונה, המתייחסת לטיפול הרשות במקרים של העברת מידע רפואי או שימוש בו, התקבל מענה המבהיר כי הרשות מבצעת אכיפה מנהלית, פלילית ופעילות אסדרה. במסגרת פעילות ענפה זו, מקבלת הרשות אלפי פניות אשר חלק קטן מהן בלבד עולה כדי תלונה המקימה תשתית המבססת חשד לעבירה פלילית. בכל מקרה בו התקיים החשד הנדרש לשם פתיחה בחקירה פלילית, כך אכן נעשה. לפיכך, אני מוצא כי אין להתייחס לכל פניה אל הרשות או אל כל מידע שהתקבל בה, אשר אינם מקימים ולו תשתית ראשונית של חשד לביצוע עבירה פלילית המחייבת פתיחה בחקירה.

ב"כ המשיבה צירפה פירוט של כמות חקירות הרשות בחשד לביצוע עבירה על סעיף 2(9) לחוק הגנת הפרטיות, במהלך חמש השנים האחרונות. מדובר בשישה עשר תיקי חקירה המתפלגים באופן הבא: שני תיקי חקירה בכל אחת מהשנים 2015 ו-2016, וארבעה תיקי חקירה בכל אחת מהשנים 2017-2019. מתוך חקירות אלה, שלושה מקרים עסקו בחשד לעבירות העברת מידע רפואי ללא הסכמה, ומקרה אחד בקובץ הנוגע למבוטחי קופת חולים ואינו מכיל מידע רגיש.

התקופה אליה התייחסה המשיבה, של חמש שנים, מהווה פרק זמן סביר והגיוני לשם בחינה מדיניות אכיפה לאורך זמן, וכך אף מספר תיקי החקירה העומד על שישה עשר (ראו והשוו עם החלטות דומות המתייחסות לפרקי זמן של

שנה עד שלוש שנים: העברת החלטות שהתקבלו על פני שלוש שנים (ענין סגל); תיקי חקירה שנפתחו בגין עבירה מסוימת, במהלך שלוש שנים (ע"ח (נצרת) 31996-03-14 **אסתר אלמקיים נ' מדינת ישראל** (20.3.2014); נתונים למשך שנה לגבי עבירה מסוימת (ע"ח (י-ם) 2993-09-12 **נאוי נ' מדינת ישראל** (9.12.2012); התייחסות ל-15 תיקי חקירה (ענין **ג'ולאני**, וכן ע"ח(נצרת) 47827-04-15 **מדינת ישראל נ' יהודה ברמי** (15.06.2015); התייחסות ל-16 תיקי חקירה (ע"ח(ת"א) 6927-01-13 **יעקב מצרי נ' מדינת ישראל** (6.08.2013)).

אשר לבקשה לקבלת תיקי החקירה במקרים בהם הוגשו כתבי אישום, לרבות בענין אבו נאג'י - לא מצאתי כל בסיס לכך. ככל שהוגש כתב אישום, הרי המשיבה מצאה די ראיות לביצוע העבירה. עניינם של מעורבים לגביהם לא הוגש כתב אישום בענין אבו נאג'י, נכלל בגדר חלקה השני של הבקשה, כפי שיפורט בהמשך.

7. הסוגיה השניה המפורטת בבקשה, המתייחסת לחקירות בהן עלה חשד לפגיעה לפי סעיף 2 (9) לחוק להגנת הפרטיות, ללא צמצום לנסיבות הדומות למקרה הנדון, קיבל מענה חלקי בתגובת המשיבה: כאמור לעיל, ב"כ המשיבה ציינה כי נפתחו ברשות במהלך חמש השנים האחרונות שישה עשר תיקי חקירה בגין עבירה זו, ואף הוסיפה כי בפרקליטות הוגשו לכל הפחות שבעה עשר כתבי אישום בגין העבירה, זאת בהתחשב בחקירות נוספות שבוצעו על ידי גופי חקירה שונים מהרשות. עותק כתבי אישום אשר הוגשו בגין עבירה על סעיף 2(9) לחוק להגנת הפרטיות, בין אם נחקרו על ידי הרשות ובין אם על ידי גורם חקירה אחר, עשויים לסייע בעת בחינת טענת האכיפה הבררנית. יחד עם זאת, העתירה לקבלת תוצאות החקירה "בכל המקרים" בהם עלה חשד לביצוע עבירה זו, היא מרחיקת לכת. כפי שפורט לעיל, היקף הבדיקה שבוצעה ביחס לפעילות הרשות, הכולל אף מקרים בהם מדובר באותה עבירה אך לא בנסיבות דומות, מספק בהחלט לשם בחינת טענת אכיפה בררנית. לפיכך, אני מוצא כי אין מקום להתייחס לחקירות שבוצעו על ידי גורמי חקירה נוספים. למעלה מהדרוש, יצוין כי העובדה שמדובר בטענה העולה ביחס לתיק בו החקירה בוצעה על ידי הרשות, אך מדגישה את רלוונטיות תיקי חקירת הרשות בשונה מחקירה שבוצעה על ידי גורמי חקירה אחרים. לשם בחינת טענת ההגנה, יש לאפשר לב"כ המבקשת לקבל לעיונו את הפרטים אותם ביקש ביחס לתיקי חקירה אלה, בתמצית בלבד, תוך הסייגים הבאים: קבלת כל חומרי החקירה בתיקים השונים כפי שהתבקש, היא מרחיבה מעל ומעבר לדרוש לשם בחינת טענת אכיפה בררנית, בעלת פוטנציאל פגיעה בגורמים שלישיים, ולפיכך יש להסתפק בסיכום תמציתי שיערך על ידי המשיבה. בנוסף, במקום בו נמצא כי אין די ראיות להגשת כתב אישום, אין מקום לפירוט מעבר לציון עובדה זו. סוגיית בחינת דיות הראיות לשם הגשת כתב אישום, מצויה בליבת שיקול הדעת המקצועי הרחב המוקנה לרשויות התביעה, ובתי המשפט אינם נוהגים להתערב בהחלטות אלה (בג"צ 3405/12 **פלונית נ' מדינת ישראל** פסקאות 13-14 (30.12.2012)). כאשר מדובר בהחלטה כי אין די בראיות שנאספו על מנת להגיש כתב אישום, החלטה זו אינה בעלת משקל בעת בחינת סוגית אכיפה בררנית ביחס למקרה בו נמצא כי הראיות מבססות סיכוי סביר להרשעה והוגש כתב אישום (ת"פ(מחוזי ת"א) 44939-12-18 **ויקטוריה שמיט נ' מדינת ישראל** פסקה 25 (24.07.2019) והפסיקה המפורטת שם).

8. לנוכח כל האמור לעיל, אני מורה למשיבה להעביר לעיון ב"כ המבקשת, עד ליום 30.4.2020,

את החומרים הבאים:

א. עותקים של כל כתבי האישום אשר הוגשו במהלך השנים 2015-2019 בעקבות חקירת הרשות, העוסקים

בעבירה על סעיף 2(9) לחוק הגנת הפרטיות, וכן עותקים של עשרה כתבי אישום נוספים המייחסים עבירה זו והוגשו על ידי המדינה, מתוך אלה המפורטים בסעיף 9 לתגובת המשיבה מיום 22.3.2020.

ב. לגבי שישה עשר תיקי החקירה שנפתחו ונחקרו ברשות במהלך השנים 2015-2019, בחשד לעבירה על סעיף 2(9) לחוק הגנת הפרטיות, תעביר המשיבה לב"כ המבקשת את הפרטים הבאים, תוך ציון ראשי תיבות בלבד של שם החשוד ומבלי לפרט פרטים מזהים של נפגעי עבירה (כל זאת, לרבות ביחס לחשודים כנגדם לא הוגש כתב אישום בתיקי חקירה בהם הוגשו כתבי אישום כנגד חשודים אחרים):

- תמצית החשד שנמצא בסיום החקירה, לגבי כל אחד מהחשודים.
- עילת סגירת תיקי חקירה לגבי חשודים שהתיק בעניינם נסגר. ככל שעילת הסגירה היא היעדר ענין לציבור או נסיבות שאינן מתאימות להעמדה לדין, תפרט המשיבה בתמצית את נימוקי החלטה זו.
- פירוט הליכים מנהליים שננקטו כנגד חשודים, לרבות תמצית ההנמקה שהובילה לכל החלטה לנקוט בהליך זה (למעלה מהדרוש, אפנה להוראת פרק ז' סעיף 1.ג.3 ב"נוהל והנחיות להפעלת סימן א' בפרק ד' לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב - 1982 'הסדר מותנה', הנחיית היועץ המשפטי לממשלה מס' 4.3042).

ניתנה היום, י"א ניסן תש"פ, 05 אפריל 2020, בהעדר הצדדים.